

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 14C/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214212224
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jakubová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2017:2214212224.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudkyňou JUDr. Monikou Jakubovou, v právnej veci žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom Mikovíniho 10, Trnava, IČO: 46 713 930, právne zastúpený advoconsulting s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, konajúc Mgr. Mariánom Fečko-Čegiňom, proti žalovanému: Y. M., M.. X.R. XXXX, Q. Č. XX, XXX XX S. B., o zaplatenie 2227,25 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamietá.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 11.júna 2014 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy 222,25 eur. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvorila so žalovaným zmluvu o kreditnej karte dňa 21.12.2007 na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 10.000 Sk (331,93 eur), pričom žalovaný sa zaviazal čerpaný úver splácať formou inkasa minimálnej splátky. Vzhľadom na podstatné porušenia zmluvných podmienok zo strany žalovaného, právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy prípisom z 24.júna 2011 s účinnosťou k 30.júnu 2011. Následne Zmluvou o postúpení pohľadávok bola právnym predchodcom žalobcu postúpená pohľadávka zo zmluvy o kreditnej karte na žalobcu, ktorá ku dňu postúpenia pozostávala z istiny vo výške 222,25 eur, spolu s jej príslušenstvom ku dňu 27.9.2013 vo výške 19,50 eur.

2. Súd žalobu aj s prílohami a spolu s procesnými poučeniami doručil žalovanému do vlastných rúk dňa 10.apríla 2015 s výzvou, aby sa k podanej žalobe vyjadril. Žalovaný sa k žalobe žiadnym spôsobom nevyjadril.

3. Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 veta druhá CSP, keďže sa jedná o spotrebiteľský spor, a zároveň ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur. Pričom vykonal dokazovanie podľa § 295 CSP listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu, a to konštatovaním žalobného návrhu, zmluvy o Kreditnej karte č. XXXXXXXXXX z 22.augusta 2007 (č.l. 15), odstúpením od zmluvy z 24.júna 2011 (č.l. 16), doplnením žaloby z 26.mája 2015 (č.l. 37), výpisom z účtu (č.l. 41 - 45), prehľadom transakcií (č.l. 46), všeobecnými obchodnými podmienkami (č.l. 47 - 52), obchodnými podmienkami pre kreditné karty (č.l. 53 - 54), a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

4. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ, na základe zmluvy o kreditnej karte, poskytol žalovanému dňa 21.12.2007 úverový rámec vo výške 331,95 eur. V návrhu na uzatvorenie dodatku nie je žiadna zmienka o úrokoch ani o úrokovej sadzbe. Na č.l. 42 - 45 sú pripojené výpisy z úverového účtu žalovaného. Vyplýva z nich, že odporca čerpal finančné prostriedky právneho predchodcu žalobcu naposledy 31.januára 2011 a poslednú splátku v sume 17,28 eur vykonal 19.februára 2011. Ide o

pohľadávku, ktorá bola postúpená na žalobcu pripojenou zmluvou o postúpení pohľadávky vrátane prílohy (č.l. 6).

5. Právny predchodca žalobcu mal v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov. Žalovaný v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba - občan, teda ide o spotrebiteľa ako to vyplýva z ust. § 3 ods. 2/ zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako i z ustanovení Občianskeho zákonníka.

6. Žalobca ako dôkaz o postúpení pohľadávky z nesplateného úveru predložil zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE z 27.09.2013, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 11.10.2013, ktorým postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému ako adresátovi oznámil, že postúpil uvedenú pohľadávku na žalobcu.

7. Súd vyhodnotil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľský, na ktorý je potrebný aplikovať najmä ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

8. Podľa § 132 ods.1 a 3 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. (3) Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

9. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veciach podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce tvrdenia týkajúce sa sporu.

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. Súd sa v prvom rade, rešpektujúc vyjadrený názor odvolacieho súdu v uznesení č.k. 11Co/1012/2015 z 12.04.2017 zaoberal právnou povahou a aplikáciou právnej normy vo vzťahu k predmetu uplatnenej pohľadávky v tomto konaní a právneho vzťahu vzniknutého medzi stranami a dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - banka a žalovaný ako majiteľ účtu uzavreli zmluvy na základe ktorých medzi nimi vznikol záväzkový vzťah. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľský a predmetná zmluva o kreditnej karte je bez pochybností spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľský charakter zmluvy je zrejмый z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že banka je dodávateľom služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, že by žalovaný požadoval poskytnúť úver formou povoleného prečerpania na účte nie ako spotrebiteľ. Súd posudzoval vzťah strán nielen podľa Obchodného zákonníka, ale pri právnom posúdení veci aplikoval aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy. Žalobca v konaní nerozporoval skutočnosť, že žalovaný má v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a teda uvedené nebolo v konaní sporným.

13. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

14. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoju žalobu a uplatňuje svoj nárok. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť

skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok žalobcu nevzniklo prípadne zaniklo alebo sa zmenilo. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obidve strany. Neunesenie dôkazného bremena má potom v konaní za následok procesný neúspech tej strany sporu, ktorý nedokázal preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôkazné bremeno súvisí s dôkaznou povinnosťou, ktoré platné právo upravuje v čl. 8 CSP.

15. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená unesenie dôkazného bremena. Procesná strana môže splniť dôkaznú povinnosť, avšak ak ju splní len tak, že nevedie k preukázaniu jej tvrdení, resp. splní ju bez náležitej procesnej pozornosti, dôkazné bremeno táto strana neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze, keďže neponúkla alebo nevedela ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti.

16. V konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) bremeno tvrdenia v tom, že so žalovanou (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti.

17. Zo zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť. V zmysle čl. 15 ods. 4 C.s.p. dôkazy a tvrdenia strán sporu súd hodnotí podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Z predložených dôkazov súd nemal preukázané, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie sumy 222,25 eur s príslušenstvom.

18. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 1.4.2014 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z banky ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka.

19. Žalobca súdu predložil zmluvu o postúpení pohľadávky. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškanie klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie, pričom tieto musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní však nebolo preukázané, a to napriek výzve súdu zo 14.06.2017 (č.l. 87), že by právny predchodca žalobcu - banka, preukázateľne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky písomne žalovanú na splnenie dlhu z úverovej zmluvy, a zároveň že následne zostala žalovaná v omeškaní viac ako 90 dní.

20. Súd má za to, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Nebol by totiž v súlade s účelom uvedeného ustanovenia taký výklad, podľa ktorého by postačovalo omeškanie viac ako 90 dní pred doručením výzvy banky, nakoľko pri takom výklade by nebolo vylúčené postúpenie pohľadávky hneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie, čím by bola odňatá dlžníkovi možnosť svoj dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku.

21. Nedodržanie postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Ani na výzvu súdu totiž žalobca nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanej, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej inej osobe, ktorá nie je bankou. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaný. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca.

22. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.apríla 2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu žalobcu riadne žalovanej doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správne mu záveru,

že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“

23. Obdobný názor zastáva aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8.júna 2016, v ktorého odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.“

24. Súd dospel k záveru, že z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu vo výroku I. zamietnuť, a keďže žalovaný nie je povinný zaplatiť žalobcovi istinu, nemohol sa ani dostať do omeškania s plnením, a preto súd zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania.

25. Súd skúma v každom konaní vecnú aktívnu legitímáciu v spore, t. j. či v danom prípade prešlo právo z konkrétneho právneho úkonu na iný subjekt na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky. Otázkou aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie účastníkov konania a v rámci toho aj platnosť predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok súd posudzuje pri rozhodovaní vo veci samej. V prípade postúpenia pohľadávky je žalobca povinný postúpenie pohľadávky v konaní preukázať, a to najmä vtedy, ak v konaní svoje postavenie odvodzuje práve od nadobudnutia vlastníctva k pohľadávke. Oznámenie postúpenia pohľadávky adresované dlžníkovi zo strany postupcu nepreukazuje samo o sebe aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky v súdnom konaní (§ 524 ods. 1, 2 a § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol, a to pre neunesenie dôkazného bremena ohľadom preukázania, že je daná vecná aktívna legitímácia žalobcu v danom spore.

26. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalovaný mal vo veci plný úspech a preto mu v zásade vznikol nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v konaní nevykonal ani jediný procesný úkon, ani si náhradu trov konania neuplatnil ani nevyčísľil, pričom zo spisu mu ani žiadne ďalšie trovy konania nevyplývajú. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, naviac podľa obsahu spisu jej v konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. V prejednávanej veci by bolo nevhodné rozhodnúť najprv spôsobom, že sa žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a následne uznesením rozhodnúť, že žalovaná má právo na náhradu trov konania vo výške 0 eur. Takýto postup by bol v rozpore z vyššie citovaným článkom základných princípov a nebolo ani v úmysle zákonodarcu takéto predlžovanie rozhodovania o trovách konania v obdobných prípadoch./.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).